

The Millie Arbesfeld
Midreshet Yom Rishon
Sunday Morning Learning Program for Women

WWW.MIDRESHETYOMRISHON.ORG

Inyani Birchos Haperos

Rabbi Baruch Simon
Sunday, January 6, 2019 / כ"ט טבת תשע"ט

(a) נטילת ידיים בדבר שטיבולו במשקה**1) שולחן ערוך אורח חיים הלכות נטילת ידיים סימן קנח**

סעיף ד' אם אוכל יא' ח' דבר יב' ד' שטיבולו יג' <ד> ד' } באחד ה' משבעה ו' משקין שסימנם <ה> <י"ד שח"ט ד"ם ד' ט' דהיינו יין, ז' ז' י' ה' } דבש, ח' טו' יא' שמן, טז' יב' חלב, טל, ח' יז' יג' דם, יח' יד' מים ו' טו' ולא נתנגב, ואפילו יט' אין ידיו נוגעות במקום המשקה, טז' צריך <ו> ז' נטילה כ' ו' } בלא יא' ברכה הגה' ה' } ג* } ואפי' אינו מטבל <ז> יז' רק ראש הירק } ג' } יח' או הפרי, כא' אפי' יטול יט' בלא ברכה ב"י

2) משנה ברורה סימן קנח

כ' בלא ברכה - כי יש מקצת הראשונים דסברי שלא הצריכו חכמים נט"י לדבר שטיבולו במשקה אלא בימיהם שהיו אוכלים בטהרה משא"כ עכשיו שכולנו טמאים מתים ולכך לא יברך ענט"י שספק ברכות להקל והנה במ"א הביא בשם הל"ח דהעולם נוהגים שלא ליטול ויש להם על מה שיסמוכו היינו על מקצת הראשונים הנ"ל אבל הרבה אחרונים החמירו מאד בדבר וכתבו דהעיקר כרוב הפוסקים דצריך נטילה מדינא אף בזה"ז ועיין בביאור הגר"א שגם דעתו כן והחמיר מאד בזה שאף צריך לברך ע"ז ולכן אף דהעולם אין נוהגין לברך עכ"פ אין להקל לאכול בלי נטילה וצריך לזה כב' כל דיני נטילה כמו לפת ומ"מ בפחות מכזית נ"ל פשוט שאין להחמיר בזה כלל דאפי' בפת הרבה אחרונים מקילין וכנ"ל במ"ב אמנם מהטור סימן תע"ג ותפ"ו לא משמע כן עיין שם, ובטלה דעתי מפני דעתו הרחבה ועיין שם בביאור הלכה בסימן תע"ג סעיף ו'

3) שולחן ערוך אורח חיים הלכות נטילת ידיים סימן קנח

סעיף ה' ו' הנוטל ידיו ט' לפירות, כב' ח' כ' הרי זה מגסי הרוח הגה' ודוקא שנוטלן כא' בתורת חיוב, ז' אבל אם נוטלן ט' כב' משום נקיות, כג' } ד' } שלא היו ידיו נקיות, מותר הגהת סמ"ק <ח> כג' ז' } ובשר צלי, כד' יש מי שנראה מדבריו ח' י' כד' אע"פ י' } ה' } שמוהל כה' טופח עליו, דינו כפירות; <ט> } ותבשיל מחטים, כה' כו' והם נגובים, כו' דינו כפירות

4) משנה ברורה סימן קנח

כו' דינו כפירות - והאחרונים כח' הסכימו דמיני תבשיל כיון שאין דרך ליגע בו ביד אלא לאכול בכף א"צ נט"י כט' ואפילו אם נוגע בו בדרך מקרה בתוך הכף ג"כ א"צ נטילה וכן נוהגין אבל מה שדרך ליגע בו בידיו ל' אע"פ שאוכל בכלי לא מהני פירות המבושלים במים יש דעות לא בין האחרונים אם צריכים נט"י וע"כ נכון להחמיר לאוכלן ע"י כף אם יש משקה טופח עליהן לב' ובכבושים כגון אוגערקעס וכה"ג בודאי נכון להחמיר ליטול ידיים אם לא שנתנגבו ממים שעליהן כתב בדה"ח האוכל לעק"ך למתק השתיה וטובל הלעק"ך ביי"ש לא הוי דבר שטיבולו במשקה משום דזיעה הוא מהתבואה והוי מי פירות ואף אם הי"ש מזוג הוא במים מ"מ מועט הוא וא"צ נטילה עכ"ל משמע מזה דאם המים הוא רוב לפי הגראדי"ן הוי בכלל משקה ואם הלעק"ך הוא פחות מכזית ג"כ אין להקל וכמש"כ לעיל 'במ"ב ס"ק י'

(b) בענין דברים הבאים בתוך הסעודה**1) שולחן ערוך אורח חיים הלכות בציעת הפת, סעודה, וברכת המזון סימן קעז דברים הבאים בתוך הסעודה ואחר הסעודה מה דינם, ובו ה' סעיפים**

סעיף א' דברים הבאים בתוך הסעודה, אם הם דברים הבאים מחמת הסעודה דהיינו דברים שדרך לקבוע סעודה עליהם * א' ללפת בהם את הפת, כגון בשר, ודגים, א' וביצים, וירקות, וגבינה, ודייסא ומיני מלוחים, א' } אפי' אוכלם ב' א' ב' בלא א' פת ג' אין טעונין ברכה לפניהם, דברכת המוציא ג' פוטרותן; ולא לאחריהם, דברכת המזון פוטרותן; ואם הם דברים הבאים שלא מחמת הסעודה, דהיינו שאין דרך לקבוע סעודה עליהם ללפת בהם את הפת, * ד' ב' כגון ד' תאנים וענבים ה' א' } א' } ה' וכל מיני פירות, ו' וע"ל סימן קס"ח סעיף ח', אם אוכל אותם בלא פת, טעונין ברכה לפנייהם דברכת המוציא אינה פוטרותן, דלאו מעיקר סעודה הם; ואינם טעונים ברכה לאחריהם, א' דכיון שבאו בתוך הסעודה ז' בהמ"ז פוטרותם; ח' ג' ב' א' } ואם בתחלת אכילתו אכל ו' הפירות עם הפת * ט' <א> ובסוף אכל עמהם פת,

אפילו אם בינתיים אכל מהם בלא פת, י אינם טעונים ברכה אף לפניהם

2) משנה ברורה סימן קעז

ד כגון תאנים וכו' - וכן כל דבר ושבא רק לקינוח ולא להשביע ואפילו היו הפירות לפניו בשעה שבירך המוציא ואפילו הם ז מבושלים ג"כ אין הפת פוטרתן כיון שאין שייכים לפת אחרונים ואפילו אם בישלו הפירות עם בשר משמע מכמה ח אחרונים דצריך לברך עליהם דאין הפירות נעשין טפילין להבשר והוא דלא כדעת הח"א שכתב ט דהפירות טפילין לגבי הבשר אכן בספר יד הקטנה מצאתי שמצדד ג"כ לומר דלא יברך אלא דכתב טעם אחר בזה דהיכא דמבשל הפירות עם בשר או עם שומן ודבש ועושה מהן תבשיל שקורין עפ"ל צימע"ס או מהאגסים שקורין באר"ץ נראה שכל עיקרן הן באין למזון ולסעודה ולא לקינוח בעלמא אלא בתורת תבשיל כשאר תבשילין שנעשין מלפת וירק שא"צ לברך עליהם מטעם זה ומסיים דלצאת ידי ספק כשרוצה לאכול צימע"ס מפירות מבושלים יקח תחלה איזה פרי חי ויברך עליה להוציא את זה ואם אין לו פרי חי יאכל תחלה וסוף עם פת עי"ש ואין בכלל זה מה י שמביאין מעט פירות מבושלין לקינוח סעודה שקורין קאמפאט דזה אין בא למזון כלל רק לקינוח סעודה וצריך ברכה

3) שער הציון סימן קעז

ז ואף במקומות שנהגו לאכול פירות מבושלים בכל סעודה לבסוף, גם כן מסתברא לכאורה דלא חשיבי כדברים הבאים מחמת הסעודה, כיון שעל כל פנים רק לקינוח הם באים ולא ללפת הפת וגם לא למזון ולשובע וכך משמע באור זרוע בשם רבנו חננאל וערוך, דאף דברים הבאים בתוך הסעודה אבל רק לקינוח ולא ללפת הפת, צריך ברכה בתחלה ואינו דומה למאכל הנעשה מירקות שקורין מערי"ן וכדומה המובא בשבת קודש בסוף הסעודה, דגם שם אין דרך ללפת בהם הפת, ואפילו הכי מנהג העולם שלא לברך עליהן, דהתם הוא מעיקר סעודה, שבא למזון ולא לקינוח בעלמא, ודומה לדייסא שהסכימו הפוסקים שלא לברך עליו אף שאינו בא ללפת משום דבא למזון ולשובע ולא לקינוח, מה שאין כן בפירות שבא תמיד רק לקינוח בעלמא אכן אם עושין מהן תבשיל שקורין צימע"ס, אפשר שהוא דומה לתבשיל הנעשה מלפת שקורין מערי"ן, דבאופן זה יש לומר דהוא בא גם כן למזון ולשובע ולא לקינוח ועיין בפנים מה שכתבנו בשם יד הקטנה

4a) שולחן ערוך אורח חיים הלכות בציעת הפת, סעודה, וברכת המזון סימן קעד

סעיף ז (כח ז') אם אין לו יין ושותה מים ז' } או שאר משקה, אין לברך עליהם דחשיבי (כט) כבאים מחמת הסעודה, יא טו' לפי שאין דרך לאכול בלא [ח] שתייה; <ח> ואף יין לא היה צריך ברכה לפניו, אלא מפני שהוא חשוב קובע ברכה לעצמו; אבל ז' מים או שאר משקים לא חשיבי, (ל) ואינם טעונים ברכה; ח' ואפי' אם היה צמא קודם סעודה, כיון שלא רצה לשתות אז, כדי שלא יזיקו לו (לא) המים, נמצא כי שתיית המים יב בסבת הפת היא, * ופת פוטרם. (לב) וי"א לברך ט' טז' על (לג) המים שבסעודה, ויש מחמירין עוד לברך עליהם (לד) יג בכל פעם, דסתמא נמלך הוא בכל פעם; והרוצה להסתלק מן הספק <ט> י' ישב (לה) יד יז' קודם נטילה (לו) יא' במקום סעודתו, * (לז) טו' ה) יב' ויברך (לח) על דעת לשתות בתוך ט' סעודתו. הגה: * (לט) <י> ו) והמנהג כסברא הראשונה

4b) מגן אברהם סימן קעד

יא פמ"ג מחה"ש לפי שאין דרך וכו' משמע דיין שרף דאין דרך לשתותו תמיד לא חשיב כבא מחמת הסעודה וצריך לברך עליו, ואף מי שרגיל לשתותו תמיד בטלה דעתו מט"מ ול"ח רש"ל ואף אם שותה לפני המזון לעורר תאות המאכל לא עדיף מפירות שצריך לברך וכו"ש השותין אותו באמצע הסעודה או אחריה שאינו בא אלא לחמם האצטומכא שיוכל לעכל אין זה נקרא מחמת הסעודה ומילתא אחריתא היא לבוש סי' קע"ז אבל בטור ססי' ער"ב כ' דמה שבא להמשיך תאות המאכל חשוב כבא מחמת הסעודה כמש"ל ס"ו וכ"כ התוס' פסחים ד' קט"ז וז"ל פרפרות היינו דברים הממשיכים האכילה כגון דגים קטנים ותמרים וירקא היו רגילין לאכול בין מאכל למאכל לפיכך פטר להו פת לפי שבא לצורך סעודה שעל ידי כן אוכל יותר וכ"כ הב"ח סי' קע"ו וכ"כ רש"י בגמרא ועסי' קס"ח ס"ח,

וכ"כ המרדכי דמאי דאמרינן בגמרא יין נפטריה פת משום דמחמת כחו אדם מתאוה לאכול, והא דכתו' במרדכי ובהג"מ פ"ד פ"ד דבריי דברים שאין באים מחמת הסעודה כגון פירות שאין באים להשביע אלא בא לעכל המאכל עכ"ל צ"ל דיש חילוק כשבא לעורר תאות המאכל הוי צורך סעודה שע"י כן אוכל יותר וא"צ ברכה משא"כ כשבא לעכל אין בו צורך סעוד' עתה ובעי ברוכי אבל בספר החינוך להרא"ה כתוב וז"ל אם אוכל תוך הסעודה זית מליח וכיוצא בו לפתוח תאות המאכל מברך לפניו ולא לאחריו עכ"ל, וא"כ ה"ה מי שאוכל לימוני"ש מלוחים בתוך הסעודה צריך לברך להרא"ה, ומיהו נ"ל לנהוג כהתוספות כמ"ש המרדכי פרק נערה דלעולם פוסקין כהתו' ע"ש, ובמהר"מ פדואה סכ"ה, ומ"מ נראה לי דצריך לברך על יין שרף ואם שותיהו לפני האכילה דאין כוונת רוב בני אדם לעורר תאות המאכל שהרי רגילים לשתותו ככל בוקר אף בלא סעודה ובעי ברוכי אבל באמצע הסעודה כוונתו לפתוח ולא בעי ברוכי ואחר סעודה כוונתו לעכל ובעי ברוכי ומיהו בשבת א"צ לכל זה דממה נפשך אם קידש על היין נפטר בזה כמ"ש ס"ב, ואם קידש על השכר נפטר בברכת שהכל כמ"ש ס"ד ועסי' קע"ז ס"ד וסי' ר"ו ס"ה וסימן קע"ו

ג) בענין ברכת שהחיינו על פירות

1) שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן רכה

סעיף ג {ב} הרואה * פרי חדש מתחדש משנה לשנה, ט ב ח א } מברך ו שהחיינו, ג' ואפילו רואהו י ביד חבריו * או על האילן, ונהגו שלא לברך יא ז ט עד שעת אכילה הגה ומי שבירך בשעת ראיה, לא הפסיד טור; ואין לברך יב ח י עד שנגמר תשלום גידול הפרי תשובת רשב"א סי' ר"ן וכל בו; ט ואם לא בירך בראייה ראשונה, יכול לברך יג יא בראייה שנייה אגור

2) משנה ברורה סימן רכה

יא עד שעת אכילה - דמי שאין לבו שמח בראייתו יא רק באכילתו לכו"ע מברך רק באכילתו ולכך נהגו תמיד בזה משום לא פלוג ועיין בפמ"ג שכתב דלכתחלה יב נכון לברך שהחיינו קודם ואח"כ יברך ברכה הראויה לה וה"ה אם טועם מעט ואח"כ מברך שהחיינו אפשר דג"ז טוב הוא וכדיעבד אם בירך שהחיינו אחר הברכה שבירך על האכילה קודם שהתחיל לטעום ג"כ אין זה הפסק ע"ש

3) שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן רכה

סעיף ו' פרי טז יב יג שאינו מתחדש משנה לשנה, אפילו אם יש ימים רבים שלא אכל ממנו ו' אינו מברך שהחיינו הגה ז' פרי שמתחדש יג יד ג {ב"פ בשנה, יז מברכין עליו שהחיינו בית יוסף; ה אבל יד שאין לו זמן קבוע לגידולו, אין מברכין עליו ב"י בשם הר"ר מנוח, לכן אין מברכין שהחיינו על טו ירק חדש יח דעומד כל השנה בקרקע מהרי"ל

ד) בענין תערובות מינים ובענין עיקר וטפל בברכות

1) שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן רב דיני ברכת פירות האילן, ובו י"ח סעיפים

סעיף א א על כל א פירות האילן מברך בתחלה * א א א בורא * פרי העץ, ב א' חוץ מהיין שמברך עליו ג ב בפה"ג, א' {א} בין חי ד ג א {בין ב ב מבושל בין * שהוא עשוי קונדיטון ה דהיינו שנותנין בו ו דבש ופלפלין הגה ב' ואם נתערב יין ז ג ג ד בשכר, ב {אזלינן אחר הרוב, * ח ה אם הרוב יין, ט מברך בפה"ג, * י <א> ואם הרוב שכר, * מברך שהכל ב"י בשם התשב"ץ

2) שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן רד

סעיף ה כז טו <י> שמרי יין, ז מברך עליהם בורא פרי הגפן; נתן בהם מים, אם נתן כח שלשה מדות מים ומצא ארבעה, הוה ליה כיון מזוג ומברך בורא פרי הגפן, כט אם מצא פחות, אע"פ שיש בו טעם יין, קיוהא בעלמא הוא ואינו מברך ל אלא שהכל; ה' והיינו ביינות שלהם שהיו חזקים, אבל יינות שלנו שאינן חזקים כל כך, אפילו רמא תלתא ואתא ארבעה אינו מברך עליו בפה"ג; ז' ונראה שמשערים בשיעור שמוזגים יין שבאותו מקום הגה לא י* ובלבד שלא יהא היין יד ג { אחד מששה במים, לב כי אז לג טז ודאי בטל אגור

(3) משנה ברורה סימן רב

י ואם הרוב שכר וכו' - ולא דמי להא דקי"ל לקמן בסימן ר"ד ס"ה בהג"ה דדי שיש ביין מעט יותר מאחד בששה נגד המים ע"ש יג דהתם דרך מזיגת יין הוא במים וע"כ לא שייך לומר דיתבטל היין נגד המים שנמזגו במ דנעשה הכל כמין אחד יד משא"כ בשכר דאין דרך למזוג במ וכשני מינים בעלמא דמי דכל מין שהוא הרוב הוא העיקר ועיין בביאור הגר"א שדעתו לדינא דגם בענינו שוה למזיגת יין במים

(4) שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן ריב

שהעיקר פוטר הטפל, ובו ב' סעיפים. סעיף א א' כל שהוא עיקר ועמו טפילה (פי' דבר בלתי נחשב), מברך על העיקר ופוטר את הטפילה א' בין מברכה שלפניה בין מברכה שלאחריה; לא מיבעיא * (א) א' אם א העיקר מעורב עם הטפל, אלא אפי' (ב) כל אחד לבדו; א' { ואפילו פת שהוא חשוב מכל, אם הוא טפל ב כגון (ג) <א> שאוכל ב' דג מליח ואוכל פת עמו <ב> כדי ג' שלא יזיקנו בגרונו, מברך על הדג ופוטר הפת, (ד) כיון שהוא טפל. הגה: <ג> וי"א ג' *א' ב' { אם ד' הטפל חביב עליו, מברך עליו (ה) ואח"כ מברך על העיקר (אגור בשם א"ז); הא דמברכין על העיקר ופוטר את הטפילה היינו (ו) שאוכלין ביחד <ד> או שאוכל (ז) ה' העיקר תחלה, אבל אם אוכל הטפל תחלה { א' כגון שרוצה לשתות ורוצה לאכול תחלה כדי שלא ישתה אליבא ריקנא; (ח) או <ה> שאוכל ו' גרעיני גודגדניות למתק השתייה, <ו> ג' מברך (ט) על האוכל תחלה אע"פ שהוא טפל לשתיה, * ואינו מברך עליו (י) ד' <ז> רק ז' שהכל (יא) הואיל והוא טפל לדבר אחר (ת"ה סימן ל"ה /ל"א

(5) משנה ברורה סימן ריב

(א) אם העיקר מעורב - כגון כל תערובות שני מינים שהאחד הוא העיקר והשני אינו בא אלא לתקנו ולהכשירו או אפילו שניהם עיקרים אלא שהאחד מרובה מחבירו הרוב הוא [א] העיקר כמ"ש סימן ר"ח ס"ז [ב] ואפילו כל מין ומין עומד בפני עצמו וניכר נמי בתר רוב אזלינן וע"כ בפורים שמרקחין שומשמין בדבש ומערבין בהם פתיית אגוז כל שרוב שומשמין בתר העיקר אזלינן ומברך פרי האדמה [ג] ומיהו כ"ז דוקא בששניהם הוא דבר חשוב הא אם אחד מהן אינו דבר חשוב אף שהוא הרוב בטל הוא לגבי מיעוט החשוב דהוא העיקר ועיין סימן ר"ד ס"ב ובמש"כ שם. [ד] ודע דבחמשת מיני דגן קי"ל לעיל בסי' ר"ח דאם מעורבין עם שאר מינים אפילו הם המיעוט [ה] כל שניתן בהתבשיל לטעם אזלינן בתרייהו ומברך עליהם במ"מ לבד ונפטר תערובות הרוב [ו] מפני שמיני דגן נחשבים לעיקר תמיד [ז] אך בלבד אם יש בהם ממש אבל אם עירב קמח במים הרבה כ"כ עד שהוא רך כדי שיהא ראוי לשתיה מברך שהכל

(e) בענין פרי שנשתנה**(1) שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן רב**

סעיף ז' ז' * תמרים מ שמיעכן ביד ו ועשה מהם עיסה והוציא מהם גרעיניהם, אפילו הכי לא נשתנית ברכתן ומברך עליהם בורא פרי העץ ולבסוף ברכה י' מעין שלש הגה ולפי זה ה"ה בלשווערן מא הנקרא ג' { פוידל"א מברכין עליהם בפה"ע; מב יח ויש אומרים ח' { לברך עליהם יד יט שהכל ת"ה סי' כ"ט וב"י בשם הטור, וטוב לחוש לכתחלה מג לברך שהכל <ד> אבל אם בירך בפה"ע מד יצא, כי כן נראה עיקר

(2) משנה ברורה סימן רב

ז בשכר - ושכר ח של כל המינים ט שוים בזה י לבד ממיני משקין שפוגמים ומפסדין טעם היין מיד שנתערב בהם כ"כ עד שנפסד טעם היין מברך שהכל

(3) משנה ברורה סימן רב

מד יצא - ואם רוב דרך אכילת אותן פירות הוא נא ע"י ריסוק אף לכתחלה מברך ברכתו הראויה בין לענין פה"ע או פרי האדמה כגון מאכל שמבשלין מדלועין שקורין קירבעס וכן אינגבע"ר ושאר בשמים שחוקים שאוכלין עם

צוקער מברכין בפה"א ועיין לקמן סי' ר"ח ס"ח בהג"ה מדינים אלו

(f) בעניו כוסס את חטה

1) שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן רח

סעיף ד ג) אכל (יד) ד ון דגן חי או עשוי קליות או שלוק (טו) ה <ז> והגרענין שלמים, אינו מברך ה' אלא בורא פרי האדמה ולאחריו בורא נפשות. הגה: ד') והא דמברך לפניו בפרה"א היינו { ב } באוכל חטין וכיוצא בהן, דראויין לאכול כך, ג) אבל האוכל ז' שעורים שלמים אפילו קלויין באש, אינן ראויין לאכול רק ע"י הדחק ואין מברך לפניהם (טז) רק שהכל (כל בו וכן משמע מדברי רשב"א שמה שהשוה חטין לשעורין, לברכה אחרונה משמע ולא לראשונה); ו ג) [*] והתוספות (יז) נסתפקו אם יברך לאחריו ברכה מעין שלש, ג) ולכך כתבו שנכון שלא לאכול ח' ד' אלא (יח) ז בתוך הסעודה ויפטרנו ברכת המזון

(g) בעניו קדימה בברכות

שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן ריא דיני קדימה בברכת הפירות, וכו' ו' סעיפים

סעיף א א <א> א' היו לפניו מיני פירות הרבה, אם ב ברכותיהם שוות ויש ביניהם ג ממין שבעה, ד א א' א' א' א' מקדים מין ז' ה ב' { אעפ"י שאינו חביב כמו המין האחר; ואם אין ביניהם ממין שבעה, ו ג' } מקדים החביב; ז ב ו אם אין ברכותיהם שוות, אפילו יש בהן ממין שבעה ח כגון * צנון וזית, איזה מהם שירצה יקדים ב ואפי' אינו חביב; * ט ויש אומרים ג שגם בזה צריך ב' להקדים החביב; ד ונקרא חביב י המין שרגיל להיות חביב עליו, יא אפילו אם עתה חפץ במין השני סעיף ב ב' ולהרמב"ם אם היה מין אחד חביב לו יותר, בין שברכותיהם שוות בין שאינם שוות בין שיש בהם ממין ז' בין שאין בהם ממין ז', יב ה מקדים ב' החביב לו אז יג באותה שעה; * ואם אינו רוצה בזה יותר מבזה, אם יש ביניהם משבעת המינים, עליו מברך תחלה סעיף ג הביאו לפניו דבר שברכתו בפה"ע ודבר שברכתו שהכל, יד ג ז בפה"ע קודמת טו ג שהיא חשובה שאינה פוטרת אלא דבר אחד; * טז וכן בפה"א ושהכל, בפה"א קודמת; { א* } ואם הביאו לפניו בפה"ע ובפה"א, יז ג' ח איזה מהם שירצה יקדים; יח ד <ב> ד' ט וי"א שבורא פרי העץ קודם סעיף ד יט ה <ג> ד ג' י כל הקודם בפסוק ארץ חטה ושעורה דברים ח, ח * כ קודם לברכה, כא וארץ בתרא הפסיק הענין, וכל הסמוך לו חשוב מהמאוחר ממנו לארץ קמא; <ד> ד' יא ה' { הילכך כב ו תמרים קודמים לענבים, שזה שני לארץ בתרא וזה ג' לארץ קמא הגה ודוקא שאוכל ענבים כמות שהן, { א } יב אבל אם עשה מהן יין שקובע ברכה לעצמו בפה"ג חשובה והיא קודמת לברך עליו כג תחלה; ו } אבל מעשה קדירה מחמשת מיני דגן, כד ז היא חשובה יותר מברכת היין ח ד' כל הנאמר סמוך לארץ קמא, קודם למה שנאמר סמוך לארץ בתרא, כה לאחר ששוה לו בסמיכה לארץ טור

סעיף ה ה' ה' הא דחטה ושעורה קודמים, דוקא כשעשה מהם כו יג תבשיל או פת; <ה> אבל כוסס חטה שברכתו בפה"א כז אינה קודמת לברכת בפה"ע הגה טו ו ברכת יד המוציא כח קודמת לברכת ח בורא מיני מזונות, וכ"ש לשאר ברכות אגור ואע"פ כט שהדבר השני חשוב ל' או חביב עליו וכן יש לדקדק מדברי הגה"מ פ"ט ומסמ"ק שהביא הטור וכל בו ב"י בשם רמב"ם, וכל הא דאמרין דאחד קודם לחבירו, היינו שרוצה לאכול משניהם לכן יש להקדים החביב או החשוב; אבל לא י טו אם אינו רוצה לאכול משניהם, אינו מברך רק על זה שרוצה לאכול אעפ"י שגם השני מונח לפניו תרומת הדשן סי' ל"ג / ל"ב /; וכל זה דצריך להקדים, היינו דוקא לכתחלה, אבל אם עבר וברך על השני, אם הברכות שוות יוצא ואין צריך לחזור ולברך על זה שהיה לו להקדים, * לב יא ובלבד טז שיהא דעתו ג"כ * לג עליו בברכתו ב"י סי' ר"ו וכו' הסימן בשם רשב"א

3) משנה ברורה סימן ריא

ה אע"פ וכו' - דמעלת מין שבעה עדיף